

Kuule andis Ta Widewik'u naiseks, ja tema lahke nagu waatab praegu weel kuu päält maha weepeegliise, kus ta peigmehe armastust kõige esite oli tunda saanud.

Et edespidi jälle õõwalgustamisega segadust ei tuleks, ega maailm pimeduse kätte alla ei langeks, pidiwad wahid säedut saama, kes koha meeletuletaksiwad, millal kellegi amet hakab. „Koit ja Ammarik,“ ütles Wanaisa, teie mure olgu nüüd walgustamine. Pidage oma ametit targaste ja mõistlikult. Sina, mu tütar Ammarik, pane hoolega pääwa loojaminnekut tähele; kustuta tema kiired allamini ettewaatlikult ära, et midagi õnnestust tulega ei sünniks ja saada päikest tema õõrahuse. Ta sinu kätte, mu poeg Koit, usaldan ma seda, et sa uue pääwa hakatuses kiired jälle põlema süütat, nenda et maailmal walgusest iialgi puudust ei tuleks.“

Mõlemad pidasiwad oma ametit hoolega ülal ja muretsesiwad truuište selle eest, et päike igakord säedut tunnil oma walgust taewawõhwist üle maailma laskis paista. Nüüd

tuli ka see aeg, kui õõd lühikesed on ja Ammarik oma wiimses paistuses seda weel tumedat hiilgust Koidu kätte annab. Säält waatawad mõlemad tüki aega üksteise pruuni silmade siise, annawad kät ja suud teretuseks, ja kõik maailm hiilgab walguses, linnud tõstatavad metsas rõõmsaste häält ja lilled mitmetkarwa wärwidega ilustatud, lõõwad oma dienupud lahti. Ka Wanaisa tuleb oma kuldse trooni päält maha, seda ühenduse püha pühitsema. Säält leiab Ta igalpool asjad kõik korras ja säädušlikus seisuses olewat ja rõõmustab ennast wäga oma loomuse üle. Koidu ja Ammariku juure, astudes ütleb Ta: „Ma olen teie teenistuse kohutäitmisega wäga rahul, ja et teil sest ühtigest ei puuduks, kelle järele teie süda igatseb, annan ma omalt poolt seks luba, teid üksteisega ühendada.“ Mõlemad hüüdsiwad korraga n'agu ühest suust: „Iha, las' meid nenda ikka olla, kui praegu oleme, — peigmees ja pruut! Meie oleme selle seisuses wäga õnnelikud ja rahul. Seda ilust aega, mis igaweste nooreks jääb